طهران احبّای الهی عموماً علیهم بهاء الله الابهی -...

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

طهران احبّای الهی عموماً علیهم بهاء الله الابهی

هو الله

الهی الهی ترى احبّتک المنجذبین الى ملکوتک الابهی و المتأجّجین الضلوع و الاحشاء المتوقّدین بنار محبّتک المتسعّرة فی سدرة السیناء الخاضعین لکلمتک العلیاء الخاشعین لامرک بین الورى الصادعین بما امرت به فی الصحف والالواح البارعین فی اعلاء کلمتک الصادعین بعظیم موهبتک. ربّ انّهم طموا کامواج الطمطام و هاجوا کهیاج الاریاح اللواقح و استفزّتهم نفحاتک بین البرایا و ظهروا ظهور الخفایا من الزوایا و نادوا باسمک جهاراً و دعوا الى محبّتک عشیّاً و ابکاراً. تراهم رکّعاً سجّداً خضّعاً خشّعاً بباب احدیّتک ذلاً و انکساراً و قاوموا الّذین غفلوا عن ذکرک علوّاً و استکباراً. ربّ انّک لتعلم بانّ عبدک هذا یرتّل منهم آیات الرضا عشیّاً و ابکاراً و یندلع لسانه بشکرهم غدوّاً و آصالاً. لک الحمد یا سابق النعم علی ما وفّقتهم علی خدمتک. و أیّدتهم بعبودیّتک فائزین بمعرفتک ثابتین علی محبّتک متمنّین فضلک و رحمتک ربّ انّ هؤلاء طیور أوج العرفان انبت اباهر القوّة و القدرة فی جناحهم حتّی یطیروا الی الذروة العلیا الغایة القصوی فضاء لا یتناهی و اجعلهم اشجاراً باسقة و الویة خافقة و حیاضاً دافقة و ریاضاً مؤنّقة و جبالاً شاهقة لا تزلزلها الاریاح و لو کانت عاصفة قاصفة لاعجاز نخل خاویة و ایّدهم فی کلّ الشؤون و الاحوال و انلهم کؤوس الآمال الطافحة بالصهباء فی ملکوت الجمال. انّک أنت الحنون انّک انت الرؤف انّک أنت العزیز المتعال.

ای یاران عبدالبهاء الآن در دامنه کوه کرمل در جوار مقام اعلی بذکر شما مألوفم و بیاد شما در نهایت روح و ریحان. زیرا از جوش و خروش جدید و سعی مشکور بی‌نظیر که بتازگی در طهران پدید شده و نار محبّت الله شعله باوج اعلی زده در نهایت وجد و سرورم آن مرز و بوم موطن مقدّس حضرت مقصود است. لهذا باید مرکز سنوحات رحمانیّه گردد و از آن مدینه مبارکه انوار محبّت الله بسائر جهات سطوع نماید و نفحات قدس انتشار یابد و زلزله بارکان تقالید قدیمه اندازد و اساس افکار پوسیده براندازد.

باری در صبح و شام و جوف لیالی و ایّام تضرّع بحضرت رحمان نمایم که هر دم قوّتی جدید و موهبتی بدیع و غلیانی شدید ظهور و بروز نماید.

جناب میرزا صبحی بجهت شما آنچه باید بکوشد کوتاهی ننمود لسان بستایش شما آراست که هر یک ازین احبّاء سزاوار شمول عنایت از ملکوت ابهی و شایان فیوضات نامتناهی از ملأ اعلی. و علیهم البهاء الابهی حیفا ۱ ربیع اوّل ۱۳۳۸ عبدالبهاء عباس